

Aki hisz, az életre kel

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 5. fejezetében a 26. versztől a 30. versig a következőképpen:

Mert ahogyan az Atyának van önmagában élete, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában. Sőt arra is adott neki hatalmat, hogy ítéletet tartson, mert ő az Emberfia. Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az ő hangját, és kijönnek: akik a jót tették, az életre támadnak fel, akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel. Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.

Urunk, életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ha beülünk egy moziba, könnyen lehet, hogy az, aki előttünk ül: egy halott. Még az is lehet, hogy aki mögöttünk ül a moziban: az is egy halott. Ha a mozgólépcsőn megyünk, a szemben jövők közül néhányan ugyanígy: halottak. – Olyasmi gondolatok motoszkálhatnak most a fejetekben, hogy „*Péter! Nem néztél te egy kicsit túl sok zombi-filmet tegnap éjjel?*” Nem, nem néztem... És mi magunk? Mi vajon élünk? Nem úgy tudunk megbizonyosodni erről, hogy megcsipkedjük magunkat (*vagy megkérjük erre a szomszédunkat*) – és ha éreztünk valamit, akkor: „*Hurrá! Mi élünk!*” A minket sok esetben körülvevő élő-halottak nem a biológiai halálnak, hanem a *lélek halálának* az állapotában vannak. Már itt. Már most. Ahogyan Jeremiás próféta mondta: „Senki sem bánja gonoszságát, és nem mondja: Mit tettem?! Mindenki összeviszsa futkos, mint a csatában száguldozó lovak.” (Jer 8,6) Nézzünk szét! Nem igaz ez a szédült, átgondolatlan futkosás a mi mostani korunkra? Nem igaz ez saját magunkra?? Szoktunk-e leülni néha csendben, és átgondolni azt, hogy amit tettünk az elmúlt időszakban, vajon hogyan érintett másokat? Használt nekik? Életpélda volt a számukra? Vagy éppen: bántotta, gyilkolta őket?? Ne feledjük Urunk intését a Hegyi Beszédben! (Mt 5,21-22) Szavakkal is lehet ölni! Nagyon is...

Aki nem hallja meg Isten igéjét, aki nem hallja meg Jézus személyesen őt hívó hangját – az saját maga rekesztette a végső halálba saját magát – már itt, ebben a földi életben. Amikor Jézus a követésére hívott valakit, a választott tanítvány ezt mondta Jézusnak: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az apámat. De Jézus így szólt hozzá: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak eltemessék saját halottaikat!” (Mt 8,21-22) Kemény beszéd? Az! De ezzel a kiélezett fogalmazással is figyelmeztet minket Urunk arra, hogy nincsen halogatni való időnk akkor, amikor Jézus hív bennünket. A halogatás meg-halogatáshoz vezet.

Észrevesszük-e vajon, hogy messze vagyunk Jézustól? Rádöbbenünk-e arra, hogy nem halljuk Jézus hívását, noha látjuk, hogy felénk fordul; azt is látjuk, hogy Jézus ránk mosolyog, és még azt is látjuk, hogy Jézus szája bátorító szavakat mond nekünk? Rádöbbenünk-e arra, hogy hiába látjuk, mégsem halljuk Jézus szavát? Hogy nem ér el a szívünkig az Ő hívása? Még akkor sem, amikor személy szerint nekünk szól? A mi nevünket mondja. Még hogy csak mondja?? Kiáltja!! Mégsem halljuk meg...

Nézzük meg majd Michelangelo a Sixtus-kápolnában lévő Utolsó Ítélet freskójának a képét alaposan. Az elkárhozottak a kép jobb oldalán, azaz a kép közepén lévő, ítélő Krisztus bal oldalán vannak. Őket utasítja el Krisztus egy nagyon határozott mozdulattal. Figyeljük majd meg, hogy az elkárhozottak többsége egyáltalán nem veszi észre azt – hogy ő már elkárhozott... Jelentős részük az elutasítás ellenére – felfelé tör. Követeli az üdvösséget. „*Nekem az üdvösség jár!! Én kiváló ember voltam! Hatalmam volt! Vagyont gyűjtöttem! Sokan félték engem! Sokan tiszteltek!*” Mire megyünk mindezzel, kedves testvéreim? Az egyik magas pozícióban lévő barátom mondta – nagy életbölcsestséggel –, hogy kíváncsi lesz arra, hogy a nyugdíjba vonulása után hány ember *nem* törli ki majd a telefonszámát a mobiltelefonján... Ennek a világnak a dicsősége múló dicsőség... – Érdemes megnézni az üdvözültek sokaságát is Michelangelo freskójának a bal oldalán. A legtöbben csodálkoznak. Én? Tényleg én?? Én üdvözülök??? Bizony! Sokszor nem a nagy tettek, hanem az alázatos elfogadás vezet el a végső jóra minket.

A ma embere sokszor azt hiszi, hogy az élete elég önmagában. „*Én, nekem, enyém!*” – ez a modern Szentháromság. Nincs ez így, kedves testvéreim! Önmagunkban nincs igazi életünk. Amilyen életünk így van, az olyan, mintha egy kétdimenziós síkban mozognánk. Jézus hívásának a felismerése és követése nélkül *soha* nem tudunk kimozdulni a síkvilágunkból a valódi, a háromdimenziós térvilágba. Az életünket a Jézushoz, az Istenhez való viszonyunk határozza meg. Ha kapcsolatban vagyunk Jézussal – akkor kiteljesedik az életünk. Ha nem fogadtuk el Jézus hívását – akkor a valódi életünk bezárul, és még itt e földön, a biológiai életünk vége előtt – véget ér. Vegyük észre, hogy az életünk lényege nem más, mint élvezni a közös időt Jézussal és általa Istennel. Az összes többi már ebből következik.

Amikor Pál apostol az athéni beszédében a feltámadáshoz ért, a művelt görögök kiröhögtek (ApCsel 17,32). Mi is sokszor vagyunk művelt görögök... Sokszor, sok mindenben kételkedünk. A kételkedésünket maga az élő Úr, a feltámadt Krisztus győzi le. Az a Jézus, aki ezt mondta a testvérét, Lázárt gyászoló Mártának: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él.*” (Jn 11,25) Jézusnak nem szokása, hogy a levegőbe beszél... Minekutána Jézus ezt kimondta – *emlékezhetünk az evangéliumi történetre* – hálát adott Istennek, majd feltámasztotta a már négy napja halott Lázárt, akinek „*már szaga volt*”. A mai igeszakaszunk előtt egy nagyon hangsúlyos, ünnepélyes bevezetéssel mondja azt Jézus, hogy „*aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van ... eljön az óra – folytatja Jézus – és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiaának a hangját, és akik meghallották, élni fognak*” (Jn 5,24-25). „*Majd meghallgatunk erről máskor is.*” (ApCsel 17,32) – mondták Pál apostolnak a gúnyolódó művelt görögök Athénban, amikor a feltámadásról kezdett el beszélni. A művelt görögök csak azt nem vették észre, hogy *eljött számukra az óra*, és az *akkor, abban az órában volt*, amikor Pál beszélt hozzájuk. Nincs máskor! Nincs majd! Az athéni művelt görögök csak azt nem vették észre, hogy a lényegyet tekintve halottak voltak. Olyan halottak, akik ott és akkor meghallották az Isten Fiaának a hangját, és életre kelhettek volna. – De ők legyintettek, és elmentek... Mi ne ezt tegyük!! Döbbenjünk rá arra, hogy aki hisz, csak az az, aki életre kel. Még ebben a földi életében, *most ebben a percben* kel életre. És nem akármilyen életre, hanem az örök életre. Higgyünk tehát!

Rendben. Hiszünk. De miben higgyünk? Eddig már végigvettük azt, hogy mi mindenben NE higgyünk. Ne higgyünk saját magunkban. Ne higgyünk az általunk (már most, vagy majd, a további életünkben) felhalmozott földi javakban. Ne higgyünk abban sem, hogy kiérdemelhetjük az üdvösséget. Ha az üdvösségünkért leszünk alázatosak, ha az üdvösségünkért leszünk elfogadók, ha az üdvösségünkért leszünk jók – az nem vezet el semmire, mert az egy ál-alázatosság, ál-elfogadás és ál-jóság lesz. „*Én három dolgot is adok*

Uram: alázatot, elfogadást és jóságot – ennyiért cserébe jár nekem az üdvösség, hiszen az csak egy dolog, azaz: jól jártál a cserével, Istenem.” Istennel nem lehet üzletet kötni. Istent csak elfogadni, csak befogadni lehet – a Jézus Krisztus által. A feltámadt Jézus elfogadása – egyben a saját feltámadásunk elfogadása is. Ott és akkor támadunk fel, amikor Jézust befogadtuk a szívünkbe.

Rendben. Hiszünk és befogadtuk Jézust a szívünkbe, azaz rádöbbszünk arra, hogy az életünk lényege nem más, mint élvezni a közös időt Jézussal és általa Istennel. Ezt tesszük is. De akkor mi ez a rész a mai igeszakaszunkban, hogy: „akik a jót tették, az életre támadnak fel, akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel”?

A félreértelmezett evangélikus hit (azaz az evangélikus tévhit) sokszor úgy gondolja, hogy a jó cselekvése a hit, a rossz cselekvése pedig a hit elutasítása. Ezzel az evangélikus tévhit igen sokszor a „sola fide” (az „egyedül a hit”) reformátori alapvetésének az álarca mögött a tettektől való beteges félelemben, az ergofóbiába menekül. Ráadásaként az evangélikus tévhit a tetteket sokszor alulértékeli, és ezzel meghirdeti az „olcsó kegyelmet”. Mindez hiba. A tettekben semmilyen módon meg nem mutatkozó hit – nem igazi hit. Jézus tettekre ösztönöz minket. Engem is páros lábbal rúgott Urunk fenékbe, hogy kezdjek el segíteni másoknak, és ne csak azzal törődjek, hogy élvezzem a közös időt Jézussal és általa Istennel. Önző, hörcsög dolog ez az ingyenélés a Jézus közelségében – akármilyen jó is Vele.

Mi a dolog másik fele? Mi a kárhozat? Az igeszakaszunkban a „rosszat cselekedték” részt az eredeti görög szöveg szerint inkább a „rosszat művelték” kifejezéssel kellene fordítani. Azaz: akik elkárhoznak, azok nem egyszer, vagy néhányszor cselekedték a rosszat, hanem folyamatosan, *állandóan* a rossznak a művelését végezték. Uralkodott felettük a rossz – életük minden percében. Mi a jó hír? Mi az evangélium? Az, hogy a rossz *képtelen* rajtunk uralkodni Jézus jelenlétében. Jézust észlelve a Sátán rettegve elfut. Ezért megoldás a hit. Ezért kezd el a tettek szintjén is a jóra változni az életünk, mihelyt befogadtuk a szívünkbe Jézust.

Rendben. Tegnap befogadtam Jézust a szívembe, de ma mégis megbotlottam: megint hülyeséget csináltam. Most akkor mi van? Vissza a babaruhát? Francokat jár neked feltámadás? Vagy: azt te csak hitted, kis barátom, hogy befogadtad Jézust a szívedbe. Hogy átvérted magad... Itt vagy rá te magad, az élő bizonyosság! Hát már megint csináltál egy hülyeséget!

Nem kell ettől rettegnünk egész életünkben. Luther Mártonról tudjuk, hogy ameddig rá nem döbbsz Krisztus erejére, egy nagyon nagy rettegő volt. Luther mondta az élő hitre jutása után (*ez volt a „toronyszoba-jelenet”, az „igaz ember hitből él”*), hogy *„Légy bűnös és vétkezz bátran, de még bátrabban higgy és örvendezzél Krisztusban, aki legyőzte a bűnt, a halált és a világot.”* Emlékezzünk a tékozló fiú történetére a Lukács szerinti evangéliumban, ahol ezt mondja a tékozló fiút visszafogadó atya: *„ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott”*. Urunk Jézus Krisztus, a jó pásztor elmegy a századik, az elveszett bárány után. Ne rettegjünk tehát az utolsó ítélettől. *Valóban* számítani fognak a tetteink, de vegyük azt észre, hogy Jézussal élve a tetteink elkezdnek megváltozni. Jobbak és jobbak leszünk. Persze, fogunk egy-két hülyeséget elkövetni Jézus közelében is. Marad olyan tövis bennünk, mint amilyenek az eltávolítására Pál apostol háromszor is kérte Istent – mégsem kapta meg Tőle (2Kor 12,7-8). Ezek a hülyeségek mind-mind figyelmeztetnek majd bennünket arra, hogy ne bízzuk el magunkat. Az elkövetett bűneink figyelmeztetnek minket arra, hogy térjünk meg – újra meg újra, minden nap. Menjünk bűnbánattal – vissza Jézushoz. Soha ne hagyjuk el Őt! Egyetlen percre sem!

Kérjük azt a mindennapi imádságunkban, amit az igehirdetést megelőző énekünkben kértünk: „Éltünk rögs ösvényére hulljon a hit tiszta fénye!” És akkor beteljesül az, amit az oltár előtti igében hallottunk „hitetek nőttön-nő, és az egymás iránti szeretet gazdagodik mindnyájatokban.” ... „Isten igazságosan fog ítélni, amikor titeket méltónak nyilvánít az ő országára” (2Thessz 1,3.5). És akkor igaz lesz az, amit Péter apostol első levelében ír: „Tökéletesen reménykedjetez abban a kegyelemben, amely Jézus Krisztus megjelenésekor adatik nektek” (1Pt 1,13). Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban. (Róm 8,38-39) Ámen.